

Podklady pro scénář do studia:

Paní Hazdrová a žáci ZŠ a MŠ Chelčického: Eva Chertova (zvaná čertice), Natálie Kubelová, Žaneta Sztankovics, Sebastián Fuka, André Rosol v příběhu:

„Byla to strašná doba“

Když jsme se rozhodli vstoupit do projektu Příběhy našich sousedů, chtěli jsme se setkat s člověkem, kterému naše dějiny vstoupily do života.

Sešli jsme se s paní Dagmar Hazdrovou, která bydlí tři minuty od naší školy, aby nám vyprávěla o tom, co v učebnicích dějepisu nenajdeme.

Tedy pohled na dějiny pamětníkem. Jmenujeme se: Natálie, Eva, Sebastián, Anré a Žaneta.

Zajímalo nás, jaké vzpomínky nám paní Hazdrová bude vyprávět zejména o komunismu a válce:

„ Bylo to strašná doba tenkrát“

Například výslech gestapem jí z paměti nezmizel doposud:

„Přišli dva civilisti, Němci od gestapa a mě i matku takovým jemným způsobem vyslýchali. To mě bylo deset let. Kdo k nám chodí, co si povídají, jestli slyším v rádiu buch, buch, buch což byla znělka Londýna. A já jsem dělala hloupou, já jsem nic nevěděla, to si neumíte představit, jak v deseti letech dítě zestárne.“

Nebo vzpomínky na nálet:

„Ten dům, kde jsme žili v Rumunské ulici, vedlejší dostal zásah, my jsme všichni utíkali na to místo a tam už byla babička v těch troskách sousedního domu, v těch rozbitých cihlách v tom skle, klečela a modlila se a my jsme si klekli vedle ní a modlili jsme se s ní“

O pár let později nastupuje zase komunismus a paní Hazdrová dále vzpomíná:

„A bum ho za tři roky se stala programem třídní nenávisť, stalo se, že přišel anonym na našeho pana profesora třídního, že to byl kolaborant. Na minutu musel odejít a začali jsme stávkovat, byl z toho malér, pan ředitel byl zoufalej z nás, protože pochopitelně chápal naše postoje. Naštěstí se prokázalo, že pan profesor nekolaboval, bylo to úžasný.“

Občas kolem ale kamarádi opravdu mizeli:

„Děti sedláků jeden den tam byly a druhý den už chyběly. Přes noc pro ně prostě přišli a vystěhovali je do pohraničí. Za války chodila do třídy naší dvojice židovek, které měly ty žluté hvězdy dva dny a pak už nebyly.“

Ale v nebezpečí se ocitl i její otec:

„Oni ho obžalovali ze vzpoury, v jednapadesáti zemřel.“

V roce 68 pak už šlo přímo o paní Hazdovou:

„My jsme v rádiu čekali fyzickou likvidaci, nepočítali jsme s tím, že vyvážneme živí. Nebyl čas mít strach.“

Nikdy nevíte, co Vám běžící život postaví do cesty. Smrt tyrana naopak zase vedla k setkání s životní láskou a budoucím manželem:

„My jsme stáli na Václaváku, dělali jsme špalír u lafety, na kterém bylo tělo Klementa Gottwalda a tam jsem poprvé uviděla svého muže, když jsme se na sebe podívali a byla z toho láska jako trám, to byl nejúžasnější zážitek. Za tohle teda vděčím pohřbu prezidenta dělnického“

Setkání bylo příjemné, ale ze vzpomínek nás mrazilo. Nikdo nevíme, co čeká nás a jak velké dějiny poznamenají třeba naše životy. Tak na závěr určité ponaučení:

„Žádná špatná věc se nedá dělat dobře“